

**Ο κ. Πάνος Κολοκοτρώνης ἐν τῇ
Στρατιωτικῇ Σχολῇ.**

'Δυσαγινώσκετε ἐπανειλημμένως εἰς τὰς ἑφημερίδας δις πεντάκοντα περίπου νέοι ἐκ τῶν γνωστότερων οἰκογενειῶν, μεταξὺ τῶν ὄποιων καὶ οἰκογένειας ἀγωνιστῶν, ἔμελλον νὰ καταταχθῶσιν ἐφέτος εἰς τὴν Στρατιωτικὴν Σχολὴν. Εισήχθησαν, εἰσάγονται, παρεισάγονται εἰς παράρτημα, ἐνοικιάζεται ἡ δεῖνα οἰκία, ἐξεδόθησαν Διατάγματα, δίς καὶ τρίς ἑδημοσιεύθησαν τὰ δύναμτα τῶν ἐπιτυχόντων εἰς τὰς ἑξετάσεις καὶ δῆλοι ἐπιστεύομεν πλέον διτὶ τὰ παιδία εἶναι εἰς τὸ σχολεῖο καὶ οἱ μικροὶ στρατιώται καὶ οἱ μικροὶ ναῦται προσλείφονται εἰς τὸ λαμπρὸν στάδιον τοῦ ἀξιωματικοῦ.

Τί ἀπάτη! 'Ελογχαράζομεν χωρὶς τὸν ξενοδόχον, διτὶς τὴν φορὰν αὐτὴν εὑρέθη νὰ εἶναι ὁ κ. Πάνος Κολοκοτρώνης, πρώην ἐν τῇ αὐλῇ ὑπασπιστής καὶ τώρα διὰ τὴν Δύλην διοικητής τῆς Σχολῆς. 'Ενομίζετε ἵσως δις διαθρησπός τῶν χρυσῶν, τῶν ταινιῶν, τῶν πτερῶν καὶ τῶν σερπτῶν, ἀπομακρυνόμενος τῆς αὐλικῆς ἀτμοσφαρᾶς καὶ προσκαλούμενος εἰς τὴν ἀνωτάτην διοίκησιν τοῦ φυτωρίου ἔκεινου, διθεν πρέπει νὰ ἔξερχωνται οἱ ἔχονται τοῦ ἐλληνικοῦ μέλλοντος, θά ἐλησμόνει ἂμα πατήσας τὴν φλιάν τῆς σχολῆς τὰ μῆρα, τὰ πτίλα, τὴν χλιδὴν, τὰ κομμωτήρια, τὴν ζέστην τῆς ἡδονῆς, τοὺς τάπτητας, τὸν καλλωπισμὸν, τὰς ἔθυμοτυπίας, τὰ ἀκκισμάτα, δῶλον ἔκεινον τὸν κομψόν, τὸν στιλπνόν, τὸν τεχνητὸν βίον τῆς αὐλῆς.

Τί πλάνη! 'Ο διοικητής κ. Πάνος Κολοκοτρώνης διλγούδειν νὰ μεταβάλλῃ τὴν Σχολὴν εἰς διαινὴν αὐλὴν διου, ἀντὶ νὰ διαιτῶνται τὸν βίον στρατιώτου ἀπέριττοι καὶ ῥωμαλοὶ νέοι, πρόκειται νὰ ἐκκολαρθῶσι νεοσσοὶ μελλόντων ὑπασπιστῶν καὶ θαλαμηπόλων τῆς αὐλῆς. Τὸ ἄκρον ἀντὸν τοῦ σπαρτιατικοῦ βίου διὰ εἰχεν εἰσαγάγει: ἔκει δὲ ἀλη-

θῶς παρὰ τὸ δέον αὐτῷρος Ζιμβρακάκης μετεβλήθη εἰς ἄκρον ἀντὸν μελθακότητος ὑπὸ τὸν κ. Πάνον Κολοκοτρώνην. Εἶναι ἐλλόθε διτὶ εἰσήγαγε μερικοὺς νεωτερισμοὺς ἀναγκαῖους, ἀλλ' ἡ ἐπὶ τὸ συβαρικώτερον τροπὴ τοῦ στρατιωτικοῦ βίου δὲν τῷ ἐπετρέπετο, λαμβανομένου ὑπὸ δψιν διειθύνει στρατιώτας, μέλλοντας συνδέλφους του καὶ οὐχὶ δαρδῆδες.

Καὶ οἱ πενήντα νέοι οἵτινες ἔμελλον νὰ καταταχθῶσιν; — 'Α! τοὺς ἐλημονήσαμεν, διποὺς τοὺς ἐλημονῆσε καὶ δ. κ. Πάνος.

Θέσις δὲ αὐτοὺς δὲν ὑπάρχει.

Βέβαιον διτὶ δύο πτέρυγες ἐν τῇ σχολῇ μένουσι κεναὶ, ἀλλὰ τὸ κενὸν ὁ κ. Διοικητὴ τὸ περιπολεῖται. 'Εάν ἦτο πνευματιστής ὁ κ. Κολοκοτρώνης — καὶ ἡμεῖς τὸν γνωρίζομεν ὡς τὸν θετικώτερον, διὰ νὰ μη εἰπωμεν ὑλιστικώτερον δλων τῶν ἀξιωματικῶν — θά ὑπερέτομεν διτὶ τὰς κενὰς ἐκείνας πτέρυγας τὰς ἐπιφυλάσσεται διὰ νὰ προσκαλῇ καὶ ἀθεοῖζῃ τὴν νύκτα τὶς οἰδε τίνα φαῦρα καὶ χωραπά πνεύματα, μεθ' ὃν διοργανίζει καμπίαν ἀπὸ τὰς γνωστὰς εἰς τοὺς πνευματιστὰς συγεδριάσεις.

Πρέπει λοιπὸν ἀλλαχοῦ νὰ ἀναζητήσωμεν αὐτὰ τὰ φιλόκενα αἰσθήματα τοῦ κ. Διοικητοῦ. Δὲν θὰ δυνηθῶμεν τοὺς νὰ τὰ ἀνεύρωμεν ἢ βρόσονται καὶ πάλιν εἰς τὴν αὐλικὴν τοῦ ἀνδρὸς καρδίαν. Βίχε διαδοθῆ διτὶ οἱ Βασιλόπαντζήσ μέλλονται νὰ καταταχθῶσιν εἰς τὴν Στρατιωτικὴν Σχολὴν. Τὸ πρᾶγμα ἦτο ὅχι κακόν, ἀλλὰ τούνατίον ἀξιέπαινον. Οἱ ἡγεμονόπαιδες τῆς Γερμανίας εἶχον συμμαθητὰς καὶ συμροτητὰς δλους τοὺς χωρὶς στεμματικάς ἀξιωσίες Γερμανόπαιδες. Βίχεν ἀκόμη συνδεθῆ μετά τῆς διαδόσσεως ταύτης καὶ διορισμὸς τοῦ κ. Πάνου ὡς διοικητοῦ καὶ ἡ ἀπομάκρυνσις τοῦ κ. Ζιμβρακάκη. Αὐτὸ δὲν ἦτο τόσον ἀξιέπαινον, ἀλλὰ καὶ οὐδὲν διγενερεύει εἰς τὸ ἀθώον δημόσιον σκάνδαλον. Βέβαιος ἐὰν δ. κ. Ζιμβρακάκης ἦτο καλὸς μέχρι τούδε διὰ τοὺς λοιποὺς Βελέπιδας, ἐπρεπε νὰ εἴναι καὶ δια-

Τί ἔχομεν σήμερον; . . . 'Α . . . Τρίτην, τελευταίαν τοῦ μηνός.

Περίφρα ! . . . ήμέρα κακὴ καὶ ἀνάπεδη! . . . Τελευταία τοῦ μηνός! ήμέρα ὀλεθρία διὰ πάντας ἔκεινους, δῶσων ἡ διάχειριστς συνδέεται μὲ τὰς ὑπόδιαιρέσεις τοῦ 'Ημερολογίου. Βέβαιος διτὶς ἡ δευτέρα Παρουσία θὰ συμβῇ ήμέραν Τρίτην καὶ τελευταίαν τοῦ μηνός.

Σήμερον ἔχω τὴν πλύστραν πρώτην, ἐπειτα τὸν ῥάπτην μὲ τὸ μειδίαμά του καὶ μὲ εἴκεινον τὸν μικρὸν λογαριασμὸν· κατόπιν τὸν ξενοδόχον, διτὶς εἶναι τόσον φοβερός, ὥστε οὐδὲ τίγρεις ἢ ἄρκτοι πεινῶσαι ἥθελον ἔχει τὸ θάρρος νὰ τῷ ζητήσωσι τροφὴν, ἀντὶ τόση τύχην ἐξωφλεῖτο ἢ προκαταβολὴ τῶν· καὶ τέλος τὸ ρύγχος τῆς οἰκοδεσποινῆς, ἥτις παραμονεύει τὴν τελευταίαν τοῦ μηνός ἀπὸ τὸ ἀπόγευμα τῆς πρώτης.

Κτὶ διποὺς ἀμυνθῶ καθ' δλων τούτων τῶν ἐπιδρομῶν τῶν οὔνων, τί ἔχω;

'Ολίγα δράμια λέρας κολλημένης ἐπάνω εἰς ἔνα μικρὸν χαρτί, τὴν δύναμιν μᾶς φιλοδωρεῖ ἢ 'Εθνικὴ Τράπεζα ὡσὰν νὰ μὴ ἤρκει τόση καὶ τόση λέρα εἰς τὴν ὄποιαν ζῆμεν.

'Ηθελε νὰ εἰσέρω, διατὶ νὰ δρίσουν τὸν 30 ἢ τὸν 31 ὡς τελευταίαν τοῦ μηνός; Διατὶ νὰ μὴν ἔξακολουθῇ δὲν ησυχίᾳ, εἶναι αἱ φυλακαὶ τοῦ Κόκλα. Τὶ εἶναι αὐτὸς πά-

μὴν μέχρι τῆς 20 ὑποτεθείσθω, καὶ κατόπιν νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ νὰ ἀρχίσῃ πάλιν ἀπὸ τὴν ἀρχήν; 'Η καν δὲν ἔχειραν αὐτοὶ οἱ εὐλογημένοι νὰ διαιρέσωσι τὸ ἔτος μόνον εἰς τέσσαρας μῆνας καὶ νὰ σχηματίσωσι ἀπὸ 94 ήμέρας ἐκαστον;

— Μπούμ, μπούμο . . . Κτυπᾷ ὡς θύρα! Κεράλαιον πρῶτον ἢ πλύστρα. — Τί ἀγκάπτες; τὰ ροῦχα; Δὲν ἔχω αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα. Βιθυμεῖτε ἐκείνα τὰ ὀλίγα λεπτά, ἐκατάλαβα. Πόσα είναι; Πέντε καὶ πενήντα πέντε. Πολὺ καλά. Πάρεται αὐτὸ, εἶναι πέντε καὶ ἔκπιτα εἰμεθα ζῶσ. Τὶ τρέχει; Εἶναι πολὺ λερωμένο; Τὸ γνωρίζω καὶ ἔγω. 'Αμη γιατὶ τὸ δίδω τοῦ λόγου σου; Δὲν είσαι πλύστρα; Πλύνε το!

Καὶ δὲ πρώτος αὐτὸς σκόπελος ἐξέλιπεν. 'Δλλὰ τὰ ἐπειτα; 'Ω! τὰ ἐπειτα εἶναι σοφαρά.

Πῶς θὰ βαδίσω τὸν δύνηρον αὐτὸν Πολυοθάν απὸ τοῦ φραγγελίου τοῦ ράπτου μέχρι τοῦ σεύγγου τοῦ δέους τῆς οἰκοδεσποινῆς; Πόθεν θ' ἀντλήσω τὸ θάρρος νὰ διέλθω τὴν φοβερὰν αὐτὴν ἐβδομάδα τῶν Παθῶν; 'Ω ἐλευθερία! Τὸ μόνον μέρος εἰς τὸ δόπον είμαι βέβαιος διτὶς βασιλεύεις ἐν ησυχίᾳ, εἶναι αἱ φυλακαὶ τοῦ Κόκλα. Τὶ εἶναι αὐτὸς πά-

τοὺς Βασιλεῖαιδας. Καὶ πάλιν ἐὰν ἦτο κακὸς δι' αὐτοὺς—
καὶ τὸ ἔγγριζεν ὁ Βασιλεὺς μόνος — ἐπρεπε νὰ δια-
φωτίσῃ περὶ τούτου τὴν κυβέρνησιν του, διότι θὰ ἦτο κα-
κὸς καὶ διὰ τοὺς λοιποὺς πατέρας, τῶν ὅποιων τόσοι ἔχουν
δύναματα πρὸς ὃν τὴν λάμψιν ὡχριστὸν ἡ λάμψις ἐνδε
βασιλεῖαιδος.

Αλλὰ τὸ σκανδαλωθέστερον εἶναι ἡ τελευταία διάδοσις,
καθ' ἣν ἔχει τοποθετοῦνται οἱ νεωστὶ ἐγγυαρεῖντες μα-
θηταὶ εἰς τὸν ὑπάρχοντα χῶρον διαβέσιμον, τούτο γίνεται
διότι ὁ χῶρος αὐτὸς ἐπιφυλάσσεται διὰ τοὺς ωκυπόνους Βα-
σιλόπαιδας.

‘Ημεις ἐπὶ τέλους παραδεχόμεθα καὶ τοῦτο χάριν τοῦ Διοικητοῦ τῆς Σχολῆς μαύρην συκοφαντίαν, ἀλλ’ εἰναι δικαιον τὸν ἔρωτῶμεν χάριν ἴδιοτροπίας ἰδίκης τεων νὰ μενουν ἄνευ ἐνασχολήσεως τόσοι νέοι, διότι ἑκεῖνος θέλει νὰ έλεγη πτέρυγας κενάς; Καὶ τι θὰ γίνουν αὐτοι οι πεντηκοντα δι’ οὓς δλους ὑπεραχέθη τὴν εἰσαγωγὴν εἰς τὸ σχολεῖον—τῶς καὶ διὰ σκοπούς ἐκλογικούς αἴρειν; — ‘Απὸ τῶν σχολείων εἰς ἀέροτουν παρηγήθησαν, εἰς τὸ σχολεῖον εἰς ὁμιλλον νὰ ὑπάγουν δὲν γίνονται δεκτοι. Τι πρέπει νὰ γίνῃ; Νὰ παρέλθῃ ἐνιαυτός ἔως ὅτου εὕρη ὁ Διοικητὴς οἰκημα διὰ παράρτημα! Καὶ κατὰ τὸν ἐνιαυτὸν τούτον οι πεντηκοντα νέοι νὰ ἔχωσι διακοπά! λησμονούντες θ, τι ἔμαθον κατεμή μανθάνοντες οὐδέν νέον, εἰσὶ μηδέποτε

Πιστεύομεν δτι θὰ ἔξυπνησῃ ὀλίγην λογικὴ καὶ ὀλίγην φιλοτιμίαν παρὰ τῷ κ. Διαικητῇ, καὶ ὅτι θὰ λάβῃ πρόνοιαν περὶ τῶν πεντήκοντα αὐτῶν νέων, πρὸς τοὺς πατέρας καὶ τὰς οἰκογένειάς των ὅποιων διὰ. νὰ μεταχειρισθῶμεν τὴν ἐλαφροτέραν τῶν λέξεων—τῷ λέγομεν δτι προσηνέχθη πολὺ ἐλαφρῶς. Εποι. οδόντος επώνυμος πατέρων μεταχειρισθῶμεν τὴν

λιν; Ποίησες; ⁷ Α είνατε τὰ ποιήματα τοῦ Ὑπεριώνος. Ρόδα
καὶ ἔλκη! Μία καὶ πενήντα καὶ δι' αὐτά! ⁸ Εκαιροφυλάκτησ
καὶ αὐτός ὁ χριστίανὸς τὴν τελευταίαν τοῦ μηνὸς γὰ μᾶς
φιλοδωρήσῃ μὲ τὸ σύγγραμμά του, διπέρ είναι κατά τὸ ήμισυ
Βοτανικῆ καὶ κατά τὸ ἔτερον ήμισυ Παθολογία! ⁹ Ας ίδωμεν.

«Οπόταν είε τὰ στήθη σου ἐφωλευερ ὁ ροῦς μου!...»
Διύτο είναι ἔλλος είμαι βέβαιος. Ού, νά χαθῆ!...
Καὶ ἐν τούτοις αὐτῷ ὁ βλάχος είναι εὔτυχης. Διύτος είμαι
βέβαιος, δὲν κάθηται νά συλλογίζεται τι δρεπελει καὶ τι
θά κάμη. Πέρνει δλίγον χαρτί καὶ ἔνα κονδύλι καὶ γράφει,
γράφει ὅ, τι τοῦ κατεβῆ εἰς τὸ κεφάλι καὶ είναι εὔτυχης!

“Αν έγραφα και έγω! ’Αλλά τι νά γράψω; στίχους; Νά δά η ώρα! ’Έχω κεφάλι νά γράψω στίχους! ’Αγκαλά-
έχω νά απαντήσω εἰς τὴν τελευταῖαν ἐπιστολὴν τῆς ’Α-
σπασίας. ’Δες τῆς γράψω. Τόσον καὶ τέσσον εἶγε ἐνώπιος, ὑπο-
θέτω, καὶ δὲν ἡμπειρῶ νὰ ἔξελθω ἀκόμη.

Τοποθετοῦμαι παρὰ τὴν τράπεζάν μου καὶ ἀρχίζω νὰ γράφω τὴν ἑκῆς ἐπιστολήν.

από την αφίλτατη μου.
καὶ Οταν λαμβάνω ἀνὰ χεῖρας τὸν κάλεμον διὰ νὰ γράψω
επρὸς σὲ, ἡ καρδία μου ἀκουσίως ἀρχίζει νὰ πληροῦται ἀπό...
‘Ο πλάνης λαχανοπώλης διέρχεται ἀκρεβῶς κατ’ ἑκεί-
στην τὴν στιγμὴν ὅπο τὰ παράθυρά μου καὶ φωνάζει μὲ
στεντορίαν φωνήν :

ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ—ΧΟΙΔΑΣ

"Ασπρο εις τὸν Οἰκονόμου, ἀσπρο καὶ στὸν Χοῖδα,
ἡ τρελλὴ μου λυρά τώρα στὸν καθένα τραγουδᾶ.

Δύω εἰδώλα ἀγάπης, μὲ καρδία ἀληθίνη,
μὲ αισθήματα, μὲ γλῶσσα, μὲ ἰδεῖς, μὲ φωτία,
τὸνειρό τους μὲ πατρίδα, μὲ σημαία γαλανή, μὲ
μὲ καινούρια πολιτεία δίχως λόγα καὶ χαρτιά.

*'Απ' αὐτοὺς μακρῷ ὁ δόλος, η ἀπάτη καὶ τὸ ψέμα,
η ἀλήθεια γιὰ τοὺς δύω εἶναι δύναμις καὶ στέμμα.*

"Ασπρο εἰς τὸν Οἰκουνόμου, ἀσπρο 'στὸν Χοῦδα,
ἡ τρελλή μου λύρα τώρα 'στὸν καθένα τραγουδᾶ.

Απ' αὐτοὺς τοὺς δῷδο πρῶτος τὴ σημαία του προβάλλει,
δίχως τίποτα νὰ λέγη για τὸ στέμμα καὶ τὸ θρόνο,
αὐτὸς θέλει ναχουν νόμους καὶ οἱ μικροὶ καὶ οἱ μεγάλοι,
ἄλλα νόμους νὰ κινοῦνται ἀνώ κάτω, τοῦτο μόνο.

Θέλει νόμους για τους μέσα και τους έξω της Αύλης,
και ας ήναι δέκα πέντε στην Ελλάδα βασίλεις.
Ασπρό εἰς τὸν Οἰκονόμου, ἀσπρό καὶ στὸν Χοῖδα,
ἡ τρελλή μου λύρα τώρα στὸν καθένα τραγουδᾶ.

— Ραπαγάκια, σέλινο, μαϊντανό ! . . . Καθώς γινήθηκε
ανά πληροῦσαν άπο . . . Ισχαίας ως ταπεσσιά προσέρχεται
— Δάχανο, σπανάκια ! . . . Βορειό χωριό ο τοπικός αγροτικός

— Να σε πάρη ο θιάσος; .
«Από μύρια αἰσθημάτα. «Ηλιος σύ, διασκεδάζεις τα
«σκότι όποια περιβάλλεται ή υπαρκής μου, το
«πνεῦμα μου ζωγονεῖται καὶ η φαντασία μου άναπλέτ-
«κειται τὴν εἰκόνα σου, ζητεῖ νὰ σὲ δωρήσῃ . . .»
— Ραπανάκια, μαίντανο!
«Ζητεῖ νὰ σοι δωρήσῃ . . .»
— Σέλινα, σπανάκια . . .

“Ο ! μὰ αὐτὸ εἶναι ἀνυπόφορον. “Εγραψε σπανάκια!..
ἀκοῦς ἔκει ! Αὐτὸ εἶναι συνωμοσία κατὰ τῆς ἡσυχίας μου.
Ποέτει νὰ υπέργει νὰ κατοικήσω εἰς τὴν κοσμητή τοῦ Ιη-

Приложение № 1 к приказу о привлечении к ответственности за нарушение правил техники безопасности труда

Καὶ πλήρης ὄργης σχίζω τὴν ἐπιστολὴν. 'Βν τούτοις εὐλογίζομαι ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ ἴδω τὴν Ἀσπασίαν, καὶ ἀποφασίζω νὰ τῇ γράψω τέσσαρας μόνον λέξεις, διὰ νὰ τὴν παρακαλέσω νὰ εὑρεθῇ τὸ ἑσπέρας εἰς τὸ σύνηθες μέρος' καὶ γράψω πρὸς αὐτὴν τὰ ἔπεις: οὐτὲ τοι ἡ ψυχὴ φύγεται;

α' Δπόφε ἔχω ἀνάγκην να σέ τῶν ἐννοεῖς; ἔχω μεγίστην
ἀνάγκην· μὴ λεψής».